

- 3 OKT. 1973

657

Kunstens kirkegård: En dyngge sand, papir, halm og gamle klude

Indtryk fra Ungdomsbiennalen i Paris

Af Ib Sinding

Paris, i oktober.

Skal man tro ungdomsbiennalen i Paris i år, er malerkunstens tid definitivt ude. Meget mere end en halv snes malerier er ikke at opdrive på dette avantgardeshow i begge afdelinger af Musée d'Art Moderne. Skulpturer findes heller ikke. I stedet for har de unge af i dag taget ved lære af f.eks. amerikaneren Kienholz' tableauer og tyskeren Beuys' objektmagi. Den nye kunst strejfer eller handler om adfærdsmønstre, mytologi, geologi, arkæologi o. m. a.

En dyngge sand på museets parketgulv, sønderrevne papirark eller klude på væggene, halmballer gennemboret af

træstænger, en kravlegård for en levende skildpadde, træskellet af et svæveflys vinge eller en hel sal omdannet til en kirkegård med skimlede plasticgravsteder, det er noget af

KUNST- UDSTILLING

det, den nye „billed“-kunst har at byde på.

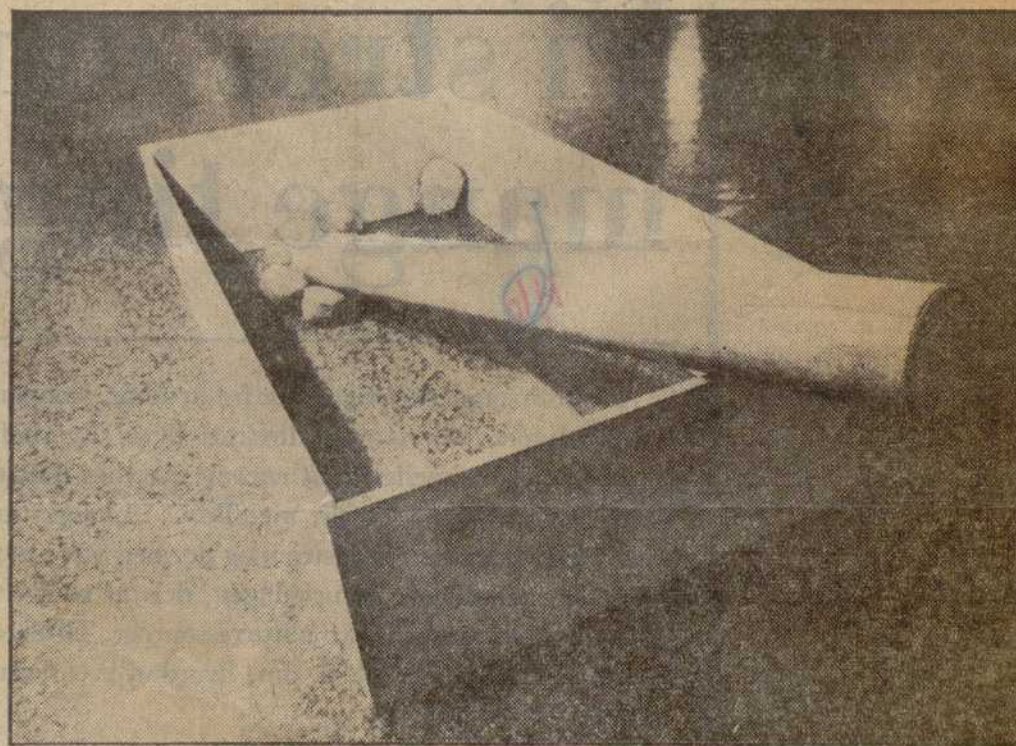
En islandske kunstner demonstrerer med en fotomontage, at „land art“ også er nået til sagaøen. På en fjeldtop har han i løbet af en uges tid hver dag lagt en række sten, sådan at han hver gang havde vinden i ryggen. Til vor overraskelse afsløres på denne måde, at vin-

den i Island under nævnte operation har været noget vekslende.

Andre biennale-deltagere beskriver på mange og ofte sværtlæselige hånd- eller maskinskrevne ark lignende betydningsfulde handlinger eller muligheder for sådanne.

En japaner udstiller en kano udskåret af en træstamme, det vi herhjemme kalder for en ege, og en amerikaner har i et sortklædt, svagt oplyst rum placeret to kravlende, en stående og en siddende, jakkeklædte voksmannequiner med masker på.

Udstillingens mest prætentive værk er fremstillet af Anne og Patrick Poirier, som efter et to måneders ophold på stedet har fremstillet en 50 kvadratmeter stor model i



En træramme, fem sten og en pæl. Biennaleværk af japaneren Kishio Suga.

brændt ler af oldtidsbyen Ostia Antica, det gamle Roms havneby.

Men ellers kører trivialiteterne for fuld udblæsning, og man skal vist være mere end synsk for at kunne spå noget om, hvad der overhovedet kan komme ud af alt dette skrot-

menageri. Den sagnomspundne kommunikationskløft mellem kunstner og publikum kan næppe graves dybere. Den er efterhånden kommet helt ned til det uigennemtrængelige urfjeld.

Ungdomsbiennalen 1973 er et deprimerende foretagende. Ik-

ke bare fordi maleriet er blevet afløst af noget i retning af en losseplads, men fordi det alt sammen er så eminent ked-sommeligt. Documenta V i Kassel i fjor var den rene dy-rehavsbakke sammenlignet med denne kirkegård af tynd-benet concept art.